

GODDELIJKE LIEFDE

 . . . want wij hadden net de samenkomst verlaten en waren vertrokken om een vrouw te zien, een vriendin van ons, mevrouw Dobbleman, in Edmonton, Alberta. En we waren slechts dertig kilometer van de Canadese grens toen wij het nieuws kregen dat mijn broer stervende was. Dus, we keerden meteen terug door een sneeuwstorm heen, en keerden meteen weer naar huis, en waren dus elf dagen onderweg. En we kwamen gisteravond laat aan, en bleven gisteravond laat op, en vanochtend weer vroeg op, dus ontzettend moe.

² Maar zodra ik mijn moeder bereikte, nadat wij op een plek kwamen waar we weer konden bellen, zei ze: “Broeder Neville is daar geweest.” Dat is een echte herder, mensen. Dat is een . . . Dat waarden wij zeker. Nu, het is misschien niet. . . Misschien zijn uw dierbaren nog nooit in die situatie geweest, misschien. . . Maar in een uur van crisis, als u weet dat er iets is gebeurd en u weet dat uw vriend aan uw zijde zal staan. En reed naar mijn broer toe.

³ En toen ik er dan ging, zodra ik aankwam, kledde me gewoon om en ging erheen. Wie vond ik in de kamer aan het bidden, niemand minder dan broeder Neville; daar in de kamer met Howard, in gebed.

⁴ Ik—ik ben daar dankbaar voor. En ik—ik zou het liever hier op het podium zeggen, en zoals ik altijd zei: “Ik geef je nu liever een kleine rozenknop dan een hele krans als je weg bent.” Nú is het de tijd om het te doen.

⁵ En ik waardeer broeder Neville. En ik weet dat we hem allemaal waarden in deze gemeente, als een dappere voorganger. Gewoon om hem te tonen hoeveel u hem waardeert, steek uw handen zo omhoog naar God. Goed zo. Dank u. Dat is echt iets dat . . .

⁶ Ik ging naar huis; en ik vertelde het mijn vrouw. Ik zei: “Lieverd, toen ik op de deur klopte. . . Glipte door de gang, las de grafiek, om te zien wat er eigenlijk aan de hand was. En ging daarheen, en ik hoorde daarbinnen iets. En ik tikte op de deur. Ik dacht dat het iemand was die aan het praten was. Hij had hem recht op in bed doen zitten met zijn Bijbel, beiden met hun hoofd neer, en baden tot God, toen ik naar binnen ging. Kon niets anders doen dan met hem mee te bidden.”

⁷ En—en ook, in mijn gebed, God te zeggen dat ik een echte vriend en een echte herder waardeer. En moge broeder Neville lang in deze wereld leven om—om de Here te dienen. Ik geloof dat God hem hier vele, vele jaren zal houden, om Hem te dienen,

iemand die zo dapper is. Het trof mijn hart dieper dan alles wat ik in lange tijd heb meegemaakt.

⁸ Nu, meestal nu, omdat . . . De zondagsschoolklas is nog niet uit, achter in de—de kinderen. Dus ik dacht dat we misschien voor de zieken zouden bidden. Ik heb geen aankondiging gedaan toen ik binnenkwam dat we voor de zieken zouden bidden. Maar als er hier iemand is voor wie gebeden moet worden, dan zullen we gewoon voor hen bidden.

⁹ Nu, als zuster Gertie, als zij naar voren wil komen, *De Grote Geneesheer* voor ons wil spelen. En wij zullen onze dierbare hemelse Vader vragen of Hij degenen zal zegenen die Hem vandaag nodig hebben. Dan willen we, allen die ziek en behoeftig zijn, dat ze gewoon rond het altaar komen.

¹⁰ Als ik me niet vergis, is dit Nellie Sanders die hier komt? Wel! God zegene je, Nellie. Vijfentwintig jaar geleden is het geweest. God zegene je, Nellie. Ik keek rond, een poosje geleden, en keek naar je. En ik wilde niet dat u zou denken . . . naar iemand zit te kijken, staren. Ik bleef weer kijken, en ik dacht dat het op Nellie leek.

¹¹ Niemand van u hier herinnert het zich waarschijnlijk. Ik denk sommigen van u . . . Hoevelen herinneren zich Nellie Sanders? Welzeker. En zij was een van de eersten die naar de tabernakel kwam. Zij en mijn overleden vrouw waren boezemvriendinnen en zusters, in Christus. En ze . . . Zij trouwde hier, een van de Vrijwilligers van Amerika, een officier in deze beweging. En hij, onze broeder is heengegaan om bij God te zijn. En liet haar achter, ik denk, met twee jongens, denk ik; enkele kinderen in ieder geval, sommigen nog op school. En Nellie gaat alleen verder en bereikt net de leeftijd waarop je heel nerveus en overstuurd wordt. Ze riep me toen ik in Phoenix, Arizona was, in een samenkomst, voor gebed. Vele dingen gaan terug, Nellie, naar een tijd toen er zaagsel op de vloer lag, en u en Hope, dat Adcock meisje, en velen van hen waren er vroeger hier. Vele jaren geleden, vijfentwintig jaar geleden. Gaat gewoon aan mij voorbij. We—we lopen snel de weg af, dat is waar.

¹² Wel, God zij met u nu. Degenen die ziek zijn en rond het altaar willen komen voor gebed, onze voorganger en ik zullen samen voor u bidden. Kom maar.

¹³ Daarna een kleine, onmiddellijk hierna een korte Boodschap alleen voor u, van de predikingsdienst. Ik wou dat u kon blijven. We zullen de zondagsschooldienst beëindigen na het gebed voor de zieken. Dan gaan we meteen aan de slag met de andere dienst, en ik heb een paar mededelingen te doen.

Deze grote Geneesheer is nu nabij,
De medevoelende Jezus,

Hij spreekt om het neerslachtige hart op te vrolijken,
Geen andere naam dan Jezus.

¹⁴ Nu, als we nu eens tot een gemeenschap zouden kunnen komen van dit gebed, genezing voor elkaar, wetende dat God hier is en belofde te antwoorden.

¹⁵ [Broeder Neville zegt tegen broeder Branham: “Een zuster wenst gebed.”—Red.] Ja, dat is in orde, we zullen daar gaan en voor haar bidden, de dame die daar zit. Zeker. Goed dan, broeder Neville, wilt u komen helpen?

¹⁶ Nu, als u zo eerbiedig mogelijk wilt zijn, de kleintjes gaan naar hun zitplaatsen. En laten we nu bidden zodat, wanneer we daar gaan om de zieken en de aangevochtenen te zalven, we geloof in God zullen hebben om te geloven. Heb geloof dat God het zal doen.

¹⁷ U allen daar in het gehoor die gezond zijn vanmorgen, niet rond het altaar hoeven komen, bedenk nu gewoon dat het Gods genade was die u hier bracht. Bid nu voor deze anderen die hier bij het altaar zijn, jong en oud.

¹⁸ Zoals het hun gewoonte is hier in de tabernakel, sturen we de voorganger, die zalft. We bidden voor hen. En sturen dan de voorganger om te zalven. Ik ga met hem mee en leg de zieken de handen op terwijl hij hen zalft. De Schrift: “Zalf de zieken met olie, in de Naam van de Here. Leg hen de handen op, en zij zullen genezen.” De Schrift!

¹⁹ Nu, u allen tezamen terwijl u nu uw hoofd buigt terwijl wij samen gebed opdragen voor de zieken.

²⁰ Onze hemelse Vader, wij komen nederig in Uw goddelijke tegenwoordigheid op dit moment, voor de behoeftigen, de zieken, degenen die zichzelf niet kunnen helpen. En velen van hen, Vader, kunnen niet meer worden geholpen door een dokter. Niets dat gedaan kan worden tenzij Uw genade tot hen wordt uitgestrekt. Ik bid nederig vandaag, God, met heel mijn hart, samen met deze kleine kerk, dat de grote Heilige Geest, die nu aanwezig is, om het Woord van de Here Jezus te bevestigen dat zei: “Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, zal Ik in hun midden zijn. Als zij iets vragen, betreffende een bepaalde zaak, zullen zij het ontvangen.” Dat is Uw Eeuwige Woord, Here, dat zelfs vóór de grondlegging van de wereld werd gesproken, aan ons is gegeven door de Profeet, door de Zoon van God Zelf.

²¹ Nu, ons diep verlangen nu, Vader, is dat U de zieken geneest, de behoeftigen die hier rond het altaar staan. Ik bid dat U nu gewoon ieder een speciale zegen van geloof zal geven. Zodat terwijl wij gaan, Uw dienstknecht en mijzelf, om de mensen te zalven en de handen op te leggen, de Heilige Geest zich diep moge uitstrekken, met geloof in mijn hart, en moge een ieder genezen worden. Wij vragen het in Christus’ Naam, ter wille van Hem.

22 Nu met uw hoofden gebogen, iedereen in gebed, de voorganger en ik gaan bidden. [Leeg gedeelte op de band.—Red.]

Hemel en aarde loven U,
Hemel en aarde loven U,
O Here, de Allerhoogste.

23 Onze hemelse Vader, wij danken U voor de zondagsschoolles, hoe het onze harten heeft beroerd. Mogen wij ons vanmorgen omgorden en de gevangenschappen van ongeloof verlaten, en vrij zijn als wij wandelen. We weten dat de Engel des Heren voor ons uit zal gaan en het Woord van God bevestigen, en een ieder van ons bevrijden uit de gevangenschappen van angst en ziekte, en benauwdheid en aandoening, en kwelling, want God beloofde het. Iedereen die vanmorgen in dergelijke toestanden opgesloten zit, moge het Licht van God op hen schijnen, op deze dag. En mogen zij hier vandaan gaan als een gezond mens. Dank U voor de Boodschap en voor Uw Woord, voor het leiderschap van de Heilige Geest. Sta deze zegeningen toe, Vader. En wees nu bij ons in de predikingsdienst van deze morgen, voor de kleine korte Boodschap die komt. Wij vragen dit in Christus' Naam. Amen.

24 Nu, voor enkele ogenblikken slechts, degenen die nu moeten gaan, laten we gewoon staan terwijl we een loflied zingen. Dege-... *Neem de Naam van Jezus mede*. Degenen die weg moeten, mogen gaan. Degenen die nog dertig minuten kunnen blijven, we zouden het fijn vinden als u blijft. Goed.

Neem de Naam van Jezus mede,
Kind van kommer zorg en...

Draai u om en schud de hand van iemand naast u.

...zal u vreugde en troost geven,
Neem hem overal waar u gaat mee.

Dierb're Naam, dierb're Naam; O hoe zoet! O
hoe zoet!

Hoop der aard en 's hemels... (...?....)
...en...

25 Amen. Gaat u zitten. En de Here zegene u allen heel rijkelijk, goed. Ik zag net dat we hier enkele exemplaren van *The Herald of Faith* hebben, het kleine programma, de kleine krant van broeder Joseph Boze in Chicago, een hele fijne broeder. We hebben altijd... We hebben zo'n geweldige gemeenschap gehad met elkaar. We hebben een goede tijd elke keer dat we naar Chicago gaan. Waren net weer met hem een paar avonden geleden. En ze zijn gratis. Kom er gewoon één halen nadat de dienst voorbij is. Het ligt hier.

26 Nu, we zijn blij om te zien dat velen van u nog steeds vasthouden aan Christus. En nu voor slechts een paar ogenblikken van uw tijd zou ik graag iets willen zeggen, omdat ik hier bij u ben.

27 Ik ben moe. Mijn stem is laag. En ik heb een paar grote samenkomsten gehad. In Indianapolis, het was een grote, heftige samenkomst. En die avond waren we zo blij om honderden door die tabernakel te zien lopen, ongeveer tienduizend mensen die daar zaten, die naar voren kwamen om hun hart aan Christus te geven, voor de avond.

28 En Russell Ford en hun, hoe ze opgewonden waren. En—en het werk dat Cadle, broeder Cadle jaren geleden begon, dat nog steeds verder gaat. Weet u, ik zou graag ooit zo'n plaats willen hebben. Het is een van de beste plaatsen die ik ooit zag, hoe het dus was ingericht. En er is gewoon iets met hen daar. Ik geloof dat ik temperamentvol ben. Als ik een groot werk zie dat iemand is begonnen, heb ik daar gevoel voor.

29 Nu, aangezien ik hees ben, en we zijn in de bergen geweest, probeerden bij een zieke vrouw te komen, een vriendin van ons, ver boven in Canada. Stonden net klaar de grens over te steken toen ik het nieuws hoorde dat mijn broer op sterven lag, en keerden terug. En we reden dag in en uit, en nacht in en uit, we hadden tien dagen in die auto gezeten. Dus u kunt zich voorstellen hoe ik me vanmorgen voel.

30 En, maar ik ben u allemaal nogmaals dankbaar dat u voor mijn broer gebeden heeft, want het ziet ernaar uit dat hij weer op weg is naar herstel. God heeft hem opnieuw een kans gegeven. En dus ik—dank ik u en ik prijs God voor alle dingen.

31 Nog vele grote beslissingen die moeten worden genomen. Een wereldwijde tour nadert. Afrika schijnt me in het gezicht. En plekken overal, tot ik niet weet welke kant ik op moet, overal, overal. En er zijn op dit moment minstens tien of meer fijne, geweldige conferenties en elk vraagt om daarheen te gaan. Ik moet dus een of andere beslissing nemen, de komende vierentwintig uur, voor de volgende stap. Bid dus voor mij. Bid voor mij. En ik—ik heb uw gebeden nodig.

32 Ik hoop dat, toen ze die ventilator even uitschakelden, u allemaal hier vooraan niet teveel last hebt gehad.

33 Ik—ik ben aan zoveel dingen blootgesteld in mijn leven, tijdens de reizen voor de Here, in allerlei omstandigheden en ziekten en—en melaatsheid. En ik heb melaatsen omhelsd en hun de hand geschud, en—en elke soort ziekte. En ben in de isolatie afdelingen en kampen geweest en alles, praktisch over de hele wereld.

34 En ik—ik—ik ben geen jongen meer. Nellie, ik denk dat je dat wel weet. En ik begin de leeftijd te bereiken. . . Dan hoor ik laatst over broeder Bosworth daarboven, bijna negentig jaar oud. En hij, toen ik in Indianapolis was, kreeg hij een bloedprop in zijn hart. Hij had doodsworstelingen in zijn keel, bewusteloos. Mevrouw Bosworth belde om voor hem te bidden.

35 Ik ging erheen, en wij kondigden het aan en begonnen te bidden. De volgende dag belde hij me op, zei: “Ik zou graag een keer in een samenkomst met u willen zijn.” Dan heb ik het gevoel dat ik me hier op zevenenveertigjarige leeftijd zou moeten schamen. Maar gewoon—maar gewoon het menselijke deel, denk ik.

36 Maar o, hoe waardevol is het, en hoe wonderbaarlijk! Er gaat niets boven gered worden! Gered te zijn! Dat, u beseft het niet, vriend, ik ben er zeker van dat de duivel dat van u weghoudt zoveel hij kan (dat doet hij bij mij), om te beseffen wat de waarde van een ziel is. Hebt u het zich ooit gewoon voorgesteld wat het is en wat Eeuwigheid betekent en hoe lang u zo zult zijn? Ziet u? Beseft u dat dit de tijd is wanneer u uw beslissing neemt voor de Eeuwigheid.

37 Afgelopen zondag met u hier, ik geloof dat ik predikte over de verzekerdheid, de kracht die God had beloofd; en u verordineerde en u riep van voor de grondlegging van de wereld en uw naam in Zijn Boek zette. U had er niets mee te maken. God deed het. Is dat niet wonderbaar? Het Lam werd geslacht vóór de grondlegging van de wereld, en (waarom?) het gebeurde pas vierduizend jaar later. Maar God, toen Hij het sprak, moest Hij het doen, want Hij moet Zijn Woord houden. En tegelijkertijd dat het Lam werd opgeschreven, werd uw . . . werd u met Hem opgeschreven. “Onze namen werden geschreven in het Boek des Levens van het Lam,” niet de avond dat wij tot Christus kwamen, maar: “vóór de grondlegging van de wereld,” zei de Bijbel. Dus dat is de verzekerdheid. En de broeder raakte dat vanmorgen aan in deze geweldige zondagsschoollezing.

38 Nu, laten we even ergens een Schriftgedeelte lezen, gewoon als kleine . . . ik wil . . . gewoon iets dat op mijn hart is. Ik zou er graag even over willen spreken, en dan zullen wij u laten gaan. En wees weer in verwachting voor de dienst vanavond. En nu, ik heb een boodschap op mijn hart, die ik onlangs kreeg op weg naar hier, en ik wil, als God het wil, als ik hier volgende zondagmorgen weer ben, het aan de tabernakel brengen, op de eerste van de maand. Gewoon iets dat op mijn hart is, van de tijd.

39 Ik ging naar een plaats om te eten. En ik dacht: “Wel, word ik gek? Wat is er met mij aan de hand? Ik kan niet tegen deze muziek en al dit spul dat ze vandaag hebben, deze dwaze vrouwen die zingen: ‘Neer, uit een—een ivoren paleis,’ of . . . en al dit.” Ik zei: “Er moet iets mis met mij zijn.”

40 En de Heilige Geest zei: “O nee. O nee. Als u de wereld of de dingen van de wereld liefhebt, is de liefde van God zelfs niet in u.”

41 Dus ik dacht: “Wel, ik wil me dan niet aanpassen aan deze wereld. Dat klopt.”

⁴² En toen begon de Heilige Geest deze Boodschap aan mij te openbaren. Ik zou vanmorgen de tijd niet hebben; was trouwens ook te moe. Misschien, als de Here het wil, volgende zondagmorgen, als we hier nog zijn. Ik moet deze week wat reisjes maken. Maar als ik er volgende week zondagmorgen nog ben, zo God wil. Broeder Neville zal het zaterdag in zijn uitzending aankondigen. En we zullen hier zijn, proberen deze boodschap te brengen. En ik wil proberen om het op de een of andere manier te brengen. Het is een Evangelieboodschap van de dag, het uur, en het seizoen.

⁴³ Wat ik heb voorspeld, zes maanden geleden, dat dit het sluitingsjaar was voor Amerika. En wij zullen zien of het zo is, volgens het Evangelie, of niet. Dit is de tijd dat ze weg is. Ze gaat ofwel omhoog of omlaag, dit jaar. Dat is juist.

⁴⁴ Nu, u jonge kinderen, ik wil dat u een blad papier meebrengt en het opschrijft in het schutblad van uw Bijbel, zodat wanneer broeder Branham misschien is overleden, u zult zien of ik gelijk had of niet. Zie? En u zult weten of de Here nog steeds tot mij spreekt, ziet u.

⁴⁵ Nu, in Romeinen het 4de hoofdstuk, wil ik alleen een—een deel van het Woord lezen, om zo verder te gaan.

Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, . . . wat het vlees betreft, verkregen heeft?

Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd is, heeft hij iets om zich op te beroemen, maar niet bij God.

Want wat zegt de Schrift? Abraham geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Nu, aan hem die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld.

Bij hem echter die niet werkt, maar gelooft in Hem die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

⁴⁶ En moge de Here Zijn zegen aan het Woord toevoegen. Nu, het kleine onderwerp, als men het zo zou kunnen noemen, waar ik met u over wil spreken, is: *Goddelijke Liefde*. En wanneer goddelijke liefde is geprojecteerd en op haar bestemming komt, neemt soevereine genade haar plaats in. Zie? Nu, kunt u daaraan denken? Overdenk het eens, zodat we het nu heel nauwkeurig krijgen. Zie? Wanneer goddelijke liefde wordt geprojecteerd, en tot zijn bestemming komt, dan neemt soevereine genade het over.

⁴⁷ Nu, het is een—een vreemde zaak van hoe dat mensen, het type mensen, en wat wij doen in onze omgang. Nu, we moeten allemaal deze feiten onder ogen zien, dat er mensen zijn bij wie u gewoon héél graag bent. En er zijn mensen die fijne mensen zijn, en u houdt van ze, maar toch is er iets aan de persoon dat u—dat u maar nauwelijks bij hen in de buurt kunt blijven. Nu, wij

willen het over feiten hebben. Nu, de reden daarvoor is vanwege de sfeer die het individu, hij of zij, schept.

⁴⁸ Want u bent een miniatuur-schepper, omdat u zonen en dochters van God bent. Ongeacht hoe ver u weggezakt bent in zonde, u bent nog steeds zonen en dochters van God, want u bent gevallen, gedegeneerd, in uw ziel en verstand. Maar God is uw Schepper. En in uw gevallen toestand bent u een verloren, ongedane, gemaakte schepping van God, beheerst door de duivel, dat is juist, maar nog steeds bent u zonen en dochters van God. "Hij wil niet dat iemand onder u verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen." Zie? En Hij heeft alles gedaan wat—wat mogelijk is voor de... Alleen God Zelf zou dit kunnen doen, om de—de kansen te geven aan het schepsel van Hem, om te accepteren en te zijn wat Hij wil dat u bent, weer terug in uw juiste staat. En geen mens. . .

⁴⁹ Nu, hier is het, en het is behoorlijk scherp: Maar niemand is in de juiste verstandelijke toestand totdat hij de Here Jezus heeft aangenomen. Dat is een diep woord, maar dat is de waarheid. Geen mens is verstandelijk gezien in orde, totdat ze Christus Jezus als persoonlijke Verlosser hebben aangenomen. Dat klinkt vree- . . . Maar het is de Bijbel. Zeker, dat is waar. Hij is Degene. En in uw geschapen wezen. . . Nu, u bent gek, voor de wereld, wanneer u dat doet. Want u moet uit de atmosfeer komen waarin u zich bevindt, tot in deze andere atmosfeer. Wanneer u dat doet, tilt God u regelrecht op uit de wereld en leeft u in een hemelse atmosfeer. Zie? En dan, voor de wereld, bent u gewoon tegengesteld aan wat dat is. Zie? En Dit is tegengesteld aan de wereld. Zie?

⁵⁰ Nu, wat u wilt doen, is door Christus opgetild te worden in een—een atmosfeer, waar u gelukkig bent, en vredig. En dan, daarin creëert u een situatie.

⁵¹ En nu, vele malen, wij in kerken. . . Dit lijkt misschien vreemd, maar als u er gewoon op let. Nu, dit is voor de gemeente, voor de mensen. De mensen krijgen elkaars geest in plaats van de Heilige Geest te krijgen. U komt onder een groep mensen, u kijkt naar de wijze waarop een persoon handelt. En—en die fijne mensen die in die gemeente komen, voor u het weet, handelen ze op dezelfde wijze. Het is altijd. . .

⁵² Als u een goede vrouw en een slechte man neemt; en hij zal ofwel. . . Hij zal ofwel een goede man worden, of zij een slechte vrouw. En de atmosfeer waarin u leeft, u projecteert aan de mensen met wie u omgaat wat u bent.

⁵³ Dus wat voor soort mensen behoren wij dan te zijn als wij een Christen zijn? In wat voor een atmosfeer behoren wij te leven? In een troostende, rustgevende, helende atmosfeer behoren wij te leven, met ons hart voortdurend in gebed, met een diepe liefde voor iedere persoon waarmee wij in contact komen. En dat zij. . .

⁵⁴ Als ik dit zeg, tegen de kleine kerk die voor mij gebeden heeft, voor de wereldzending, dat is mijn succes in het bidden voor de zieken. Als ik niet helemaal in het gevoel van de ziekte bij de persoon kan komen, doet het meestal geen goed. U moet er helemaal in mee kunnen gaan totdat het gewoon . . . Tot u het zelf voelt.

⁵⁵ Hier een tijdje geleden, een oude Mexicaanse man, daarginds op het podium, toen hij naar het podium rende. Veel geloof, hij viel neer, haalde zijn rozenkrans tevoorschijn. Ik—ik zei tegen hem: “Niet nodig,” en via de tolk, broeder Espinoza. Dus hief hij zich op. Hij sloeg zijn armen om me heen, en begon weg te lopen. Hij was blind. Ik keek naar hem. Ik keek naar die oude gerimpelde voeten, waarschijnlijk had hij nog nooit van zijn leven een paar schoenen gedragen. Ik keek naar mijn schoenen om te zien of ze hem zouden passen. Ik zou hem mijn schoenen hebben gegeven. Hij was blind. En ik keek, hij was breder over zijn schouder. Grote man, woog tweehonderd nog wat, denk ik. Hij had mijn jas niet kunnen dragen.

⁵⁶ En terwijl hij daar stond, en het grijze haar, dacht ik aan mijn vader. Ik dacht: “Als papa tot ongeveer deze leeftijd had geleefd, zou hij ongeveer even oud zijn geweest als deze man, rond de vijfenzestig of zeventig jaar oud.” En ik begon van die man te houden, de wijze waarop ik dacht. “Misschien had hij nog nooit in zijn leven een fatsoenlijke maaltijd gehad. Misschien had hij in zijn leven nooit aan een tafel gezeten.” En dit alles, en dan in duisternis rond te lopen.

⁵⁷ Toen kwam er iets in mijn hart. God, wees genadig! Hij is een man. Hij is een broeder. Dan, wanneer dat toeslaat, is er iets dat zalft. Er is een schepping die er beweegt, en u wordt . . . Het wordt geprojecteerd op deze persoon. Na een paar ogenblikken hoorde ik hem iets schreeuwen over mijn schouder. En hij schreeuwde: “Ik kan zien. Ik kan zien.”

⁵⁸ Wat was het? Goddelijke liefde. Medelijden werd door de Heilige Geest geprojecteerd, in deze man. En daarbij, aan het einde van de weg, waar hij niet kon. . . Niets gedaan kon worden. En liefde had zijn plaats ingenomen, en liefde had liefde ontmoet, toen ging soevereine genade aan het werk. En God, door soevereine genade, herstelde aan de man zijn gezichtsvermogen. Zie? Eerst moet u in die gedachte komen.

⁵⁹ Zo moet u het ook bij een zondaar doen. Veel mensen bidden voor zondaars. Dat is in orde. Maar dat is niet de weg om een zondaar te winnen. Het is uw zaak om de zondaar te winnen. U wint hem niet door voor hem te bidden. U wint hem, wint—wint hem door met hem te praten, en door Christus aan hem te introduceren. Dat is uw zaak. Dat is uw plicht, is zondaars te winnen door met hen te praten. En aan hen de liefde van God te projecteren, door het Woord van God, wat de zondaar wint.

Iemand zegt: “Ik zou niet naar de kerk gaan. Ik mag *die* vrouw wel. Ik mag *die* man wel.” Ziet u, want u wint hen. Als u thuis zou blijven en alleen voor de zondaar zou bidden en nooit uitging om contact met hem te hebben, is er heel weinig dat kon worden gedaan. Maar u moet bidden en dan gaan. Dat is juist. Ga en doe het. Nu, het projecteren van deze liefde.

⁶⁰ Een paar dagen geleden hier luisterde ik naar een getuigenis van een—een grote ploegfabrikant, die op het podium stond. Wel, er waren zakenlieden van over de hele wereld die op het podium zaten, en deze ploegman. Hij stond op, hij zei: “Wel, ik wist niet waarom ik geopeerd moest worden.” En ik hou van de man. En hij is een groot volgeling van broeder Roberts, onze vriend. En dus toen. . . Hij zei: “Toen ik ontdekte dat ik ziek werd en last had van stenen, nierstenen, at ik toevallig een maaltijd met broeder Oral.” En zei: “Broeder Oral stond op en zei: ‘Nu, broeder, ik—ik zie dat u in nood zit, dus,’ zei hij, ‘ga ik—ga ik voor u bidden.’”

⁶¹ “En hij zei: ‘Wel, prijs de Heer! Ik wilde gewoon dat u dat zou zeggen, broeder Oral.’”

⁶² En zei dat Oral naar hem toekwam en zijn handen op zijn nieren legde: “En zei: ‘Ik bestraf deze niersteen, en om deze man onmiddellijk te verlaten.’” En zei: “Toen hij dat deed,” zei, “kreeg ik verlichting.” En zei: “Maar een korte tijd, en het kwam weer terug.” Zei: “Ik ging opnieuw naar broeder Oral.” En zei: “Hij bad opnieuw. Ik kreeg verlichting. Maar elke keer dat het terugkwam, werd het erger.”

⁶³ En hij zei: “Dan, het volgende waar ik aan dacht: ‘Als ik,’” zei hij, “naar broeder Branham toe kon gaan, en voor hem kon staan. En de Heilige Geest tot hem zou komen, hij zou mij dan vertellen waarom ik niet genezen werd toen broeder Oral voor mij bad.”

⁶⁴ Dus hij vertrok en hij kwam naar Louisiana. Ik was daar in de diensten. En ik stond twintig minuten voor hem. De Heilige Geest zweeg, zei niets. Ik bad voor hem, en hij zei dat hij zich beter voelde. En hij kwam er, toen begon hij, werd nerveus, opgewonden. Hij ging van plaats naar plaats, iedereen: “Bid voor hem! Bid voor hem!” En hij hield van de Heer.

⁶⁵ Maar uiteindelijk kwam het tot een punt dat hij. . .naar Mayo werd gestuurd. De Mayo kliniek onderzocht hem en zei: “U heeft één kans op eenduizend om te leven. Het veroorzaakte een infectie. Uw hele lichaam is vergiftigd, en uremisch,” en, o, ik vergeet wat niet allemaal. Zeiden: “U hebt één kans op eenduizend.”

⁶⁶ Dus, hij zei: “Ik nam het.” Hij zei: “Ik bad: ‘O God, U weet dat ik van U hou. En ik ben bij al Uw dienstknechten geweest.’”

⁶⁷ En hij nam de kans, en ze brachten hem onder narcose. En zei dat toen hij wakker werd in de kamer, zei hij dat er een Licht in de kamer scheen, en de Glorie van God was overal om hem heen.

68 En de artsen waren verbaasd. Ze kwamen binnen en zeiden: “Wel, wat is hier gebeurd?”

“Wel,” zei hij, “ik heb zin om naar huis te gaan.”

69 Wat was het? Zie, hij had zijn hoop gevestigd op: “Als mij ooit iets overkomt, ga ik naar broeder Roberts. Als dat mislukt, ga ik naar broeder Branham.” En toch hield hij van de Here Jezus. God moest al het andere laten mislukken om hem daar op zijn bed te krijgen, zelfs toen de dokter zei: “Wij kunnen niets doen.”

70 En dan toen goddelijke liefde ten einde was gekomen, trad soevereine genade binnen en nam haar plaats in. Het zal het elke keer doen; als uw motieven juist zijn, uw alternatieven juist zijn, als u goddelijke liefde zult hebben, en gelooft, voorwaarts wandelt, aan niets twijfelt. Als het zover komt dat het lijkt alsof het einde van de weg is gekomen, dan komt er soevereine genade voor in de plaats.

71 Hoe ik het heb zien werken! Hoe ik het in mijn eigen leven heb gemerkt! En niet alleen door een theologie, of ook niet door enige ervaring van iemand anders. Ik ben zo blij dat ik vandaag uit persoonlijke ervaring kan spreken, te weten dat dat de waarheid is. Waarom zijn wij dan bang? Zolang we weten dat de liefde van Christus goddelijk rust in ons hart, dat we zijn overgegaan van dood in leven, hebben alle demonen uit de hel geen kans om binnen te komen, zelfs niet bij de dood, als u in die liefde en dat geloof blijft doorgaan.

72 Het is net als een kleine baby. Neem een kleine baby. . . Ik zal het u laten zien zodat de kleintjes het kunnen begrijpen. Hier is mevrouw Kelly die hier voor ons zit. Toen een dronken soldaat, geloof ik dat het was, daarzo op hen inreed; en ze hier voor dood werd aangenomen. Ze brachten haar naar een ziekenhuis, bewusteloos. Toen alles mislukt was, en ze op weg was. En toch, met de liefde van God in haar hart, kwam ze erdoor. Ging daar binnen die dag, en toen werd soevereine genade geprojecteerd, na goddelijke liefde. En hier zit ze vanmorgen, onder ons, en leeft vandaag.

73 Zie, het is iets dat er gebeurt. Wanneer u aan het einde van uw weg komt, wanneer u tot een plaats komt waar u zich niet kunt bewegen, dan zal de Kracht van God binnenkomen door soevereine genade, wat u ziet.

74 Neem een klein kind, een kleine baby, die kleine driftbuien heeft, spasmen, en ze schreeuwen en schoppen en gillen. En als eerste, weet u, houden ze hun adem in. En u ziet een moeder hem grijpen en eraan trekken en hem in de lucht gooien, in zijn gezicht blazen. Laat hem met rust. Er is in de hele medische geschiedenis nog nooit een geweest die op die manier gestorven was. Ze zullen niet sterven. Hij heeft gewoon een driftbui. Hij probeert medelijden te krijgen. Hij probeert zijn zin te krijgen, en het is gewoon een driftbui. En nadat hij zijn driftbui tot een

plaats krijgt waar hij zijn adem heeft ingehouden waar hij niet verder kan gaan, dan valt de natuur in, en hij ontspant zich en begint weer te ademen. Al het optillen en schreeuwen dat u doet, maakt alleen. . . uw gegil en in zijn gezicht zitten blazen, maakt hem erger.

⁷⁵ Dat is hoe het is nadat wij van kerk naar kerk zijn gereisd, van het kastje naar de muur, van genezingsdienst naar genezingsdienst. Broeder, neem liefde en ga voorwaarts, want u bent aan het einde van de weg. God zal soevereine genade projecteren wanneer u aan het einde van de weg komt. Als de liefde haar verzadiging heeft bereikt, dan is God verplicht. Wanneer u aan uw einde bent gekomen, en de mens aan zijn einde is gekomen, dan neemt genade het over. Het is Gods natuur om zo te doen.

⁷⁶ Hoe dat ik het heb gemerkt! Hoe dat wanneer ik zou. . . Excuseer dit persoonlijke getuigenis nu even een ogenblik. U hebt het boek gelezen. Daarginds die dag in Portland, Oregon, toen die maniak op het podium af rende, mij zou ombrengen. Elk van jullie heeft dat misschien in het boek gelezen. Wat gebeurde er? God stuurde me om het Evangelie te prediken. En dat deed ik.

⁷⁷ Duizenden mensen waren verzameld. De straten stonden vol en van binnen waren er zo'n zestig honderd; en het stortregende, en de mensen die daar stonden. Hun harten verlangend, hongerig. Dat was waar niemand anders op het veld was. Versiersel was over de samenkomst. En ze moesten u door menigten en alles en nog wat halen met politie-escortes om u binnen te krijgen.

⁷⁸ Ik was in een kamer geweest en had daar twee kleine officieren naar Christus geleid, in de kleedkamer; twee jonge mannen bij de politie, net over de twintig. Een van hun moeders was de vorige avond genezen. En ze bogen daar allebei neer, en ik leidde ze naar de Here Jezus.

⁷⁹ Liep op het podium om geloof te spreken. Plotseling was er een maniak, die die middag verderop in de straat een prediker had geslagen, uit een instelling ontsnapt, zijn sleutelbeen brak, zijn kaak brak. Hij had een waanzin om predikers te vermoorden. Hij rende naar binnen en dacht: "Dit is mijn kans." Hij kwam naar het podium, woog ongeveer 250 of 260 pond, bijna twee meter acht, zwaaide heen en weer met zijn handen. Hij zei: "Jij huichelaar! Jij slang in het gras!"

⁸⁰ Daar was het. Gods dienst op orde; mensen werden genezen; duizenden die werden gered en gezegend; predikers geïnspireerd. Deze grote opwekking, toen nog maar net in het begin ervan, om over de hele wereld gebracht te worden. Daarboven zat T. L. Osborn, (Amen!) die tienduizenden zielen tot Christus heeft gewonnen; zat daar, voorganger van een kerk samen met acht of tien uit zijn gemeente, die naar beneden keken vanaf het balkon.

⁸¹ En die maniak rende naar het podium toe om de samenkomst van de Here te verstoren. En hij zei: “Jij slang in het gras! Jij huichelaar, je voordoen als een dienstknecht van God. Ik zal je vanavond laten zien dat je geen dienstknecht van God bent. En ik zal elk bot in je miezerige kleine lichaam breken.” En hij rende daarheen en trok zijn grote vuist terug om mij te slaan.

Ik keerde me om. Predikers liepen alle kanten op weg, van alles.

⁸² Stond er, en hij spuwde en spuugde in mijn gezicht. Hij zei: “Jij slang in het gras! Ik zal je laten zien hoe zo’n dienstknecht van God je bent. Jij bedrieger!”

⁸³ Ik zei niet één woord. Ik keek gewoon naar hem. En ineens, de Heilige Geest, ergens iets. . .

⁸⁴ Wat zou u denken als een man in uw gezicht spuugde? Wel, als er enig temperament in u is, zou het stijgen. Zeker. En daar kwamen twee politieagenten naar voren, dezelfde twee agenten die. . .?. . . met de dingen in hun handen om de man neer te slaan, om hem weg te voeren. Maar ik kon ze het niet laten doen.

⁸⁵ God had liefde in mijn hart gebracht voor dat sterfelijke wezen. Ik dacht: “Het is niet de man. Het is een duivel die hem in die toestand heeft gebracht. Die man zou een normale man zijn die wil liefhebben en leven, net als andere mannen. Maar het is de duivel die hem in zo’n toestand heeft gebracht.” En er begon een liefde uit te vloeien, voor die man. En voor u het wist, viel die man daar voor mijn voeten neer. Toen goddelijke liefde was geprojecteerd, stapte soevereine genade binnen en nam haar plaats in. Het zal het elke keer doen.

⁸⁶ Hier niet lang geleden, toen. . .Ik heb u dit misschien al eerder verteld. Vorig jaar, het jaar daarvoor, is het nu. Ik was daar mijn tuin aan het maaien, probeerde mijn tuin gemaaid te krijgen, rond en rond. Ik moest stoppen en mij omkleden, naar binnen om voor iemand te bidden, naar buiten toe. Wel, mijn tuin was overwoekerd. Voordat ik. . .Achter, voordat ik de voorkant kon maaien, zou het hoog zijn gegroeid.

⁸⁷ En dus, op een dag was ik achteraan met mijn oude maaimachine aan het maaien, probeerde het met een kleine benzine maaier. En ik vergat dat er een nest hoornaars daar in de hoek zat. En ik ramde die maaier daar tegenaan. En daar achter had ik mijn hemd uit, geen hemd aan. Ik raakte dat hek met die maaimachine, zonder hemd aan. In een oogwenk zat ik helemaal onder de hoornaars. U weet wat ze zijn, een groot nest hoornaars; ze zouden u doden. Hele grote beestjes die maar zoemden! O, dacht ik. . .

⁸⁸ Eerst was ik er bang van. Toen begon er ineens iets te gebeuren, begon het rustiger te worden. Die hoornaars zoemden nog steeds rond. Nu, dit klinkt kinds, dit klinkt kinderachtig. Maar de God des hemels weet of het de waarheid is of niet, voor

Wie ik sta. Toen, in plaats van te proberen te vechten en die hoornaars te slaan en te meppen, kwam er een soort goddelijke liefde over mij heen.

⁸⁹ En ik dacht: “Arme kereltjes, jullie hebben het recht om een nest te bouwen. Dat is de wijze die God voor u heeft gemaakt om jezelf te beschermen. En ik heb jullie gestoord, en het spijt me dat ik het deed. Als ik het opnieuw zou doen, zou ik jullie niet storen. Ik wilde het niet doen.” Maar ik zei: “Ik ben de dienstknecht van de Here. En Zijn zieke kinderen zijn hier om voor gebeden te worden en ik moet opschieten en deze tuin maaien. Nu, jullie kleine schepsels van God, in de Naam van Jezus Christus, ga terug naar je nest. Ik zal jullie niet storen.”

⁹⁰ En wat was het? Het was een situatie waar ik doodgestoken had kunnen worden. In de liefde van God, met een onderworpen hart, kwam het projecteren van liefde naar voren, en soevereine genade nam het over; wat kon die hoornaars vertellen, spreken, en elke—en elke hoornaar vloog in een cirkelvormige formatie en stelde zich op als een militair stel soldaten en ging regelrecht terug naar hun nest.

⁹¹ Wat was het? Ik kon niet tot de hoornaars spreken. Ik kan niet met ze praten. Hoe kon ik voorkomen dat ze me zouden steken? Ik was aan het einde. Maar ik had liefde. God gaf liefde voor die hoornaars, en ik sprak tot hen door mijn stem. En de Heilige Geest, door soevereine genade, leidde die hoornaars regelrecht terug naar hun nest.

⁹² Niet veel verderop in de straat, op een dag, een oude Guernsey daar in Henryville. Deze grote oude stier hier die deze kleurling doodde, op Brooks boerderij hier. Doodde een kleurling man, doodde bijna die West jongen op dezelfde manier. Ze gooiden hem daar op de boerderij. Ik wist het niet. Ik was op patrouille. Hoorde een geweer te dragen; ik had het niet.

⁹³ Op een dag, toen ik erover ging; ik dacht dat ik erheen zou gaan om voor een zieke te bidden. Ik ging dat veld over, en dacht er niet aan, die stier in dat veld. En ik kwam tot helemaal midden in het veld. Wat gebeurde er? Voor u het wist, uit dat kleine, ouwe struikgewas stond deze grote vechtstier op, lange horens zo, en hij brulde. Ik wist dat dat die dodelijke stier was.

⁹⁴ Ik keek terug. Ik was te ver van het hek, ongeveer tweehonderd meter. Hij stond geen tien, twaalf meter van me vandaan. Daar stond hij, met zijn hoorns naar beneden, en slaakte een grote brul. Ik had geen geweer, en geen boom om in te klimmen. Ik kon niet terug naar het hek. Ik dacht: “Wel, dit is het einde. Bill Branham, hier is waar je je ondergang ontmoet, om gemarteld te worden, dood gespietst, hier buiten in het veld.” Ik stond daar.

⁹⁵ Maar plotseling, begon daar iets tot rust te komen. . . ?. . . hart. De glorie van God. Er kwam iets in mijn hart. Ik dacht: “Ik

heb dat arme dier gestoord. Het is niet dat arme dier. Het is de duivel die hem het laat doen.”

⁹⁶ En ik weet maar één ding. . . Hier is het. Ik wil dat u het hoort. Er is maar één ding dat de duivel zal overwinnen, en dat is pure goddelijke liefde. Liefde zal alles overwinnen. “God had de wereld zo lief,” het overwon de zondekwestie, het overwon de ziektekwestie. Het zal het verschil in de kerk overwinnen. Het zal alles overwinnen wat er anders aan is, om overwonnen te worden. Het zal het doen, als u het gewoon toestaat dat het het doet.

⁹⁷ En toen dit grote beest op mij af kwam. En in plaats van dat beest te haten, broeder Mike, had ik hem lief. En ik dacht: “Je bent Gods schepsel. Wie anders had je kunnen maken behalve God? En je lag daar vredig en ik kwam op jouw territorium, met borden over het hele veld. Ik had er niet aan gedacht. Ik week gewoon af van mijn gewone gebied om naar een zieke man te gaan en voor hem te bidden.”

⁹⁸ En daar zag ik die kerel aankomen, en zijn hoofd zwaaide gewoon zo heen en weer. En hij kwam op mij af om mij te doden, en ik wist het.

⁹⁹ Maar goddelijke liefde begon te komen. Ik dacht: “Arm beest, een domme bruuft, weet niet beter. Daar lag je, en ik verstoorde je. Dus nu, ik ben Gods dienstknecht; jij bent Gods schepsel. In de Naam van Jezus Christus, ga terug en ga liggen, want ik ben op weg om te bidden voor één van Gods zieke kinderen. Ga terug en ga liggen.”

¹⁰⁰ En die stier kwam op mij af net zo hard als hij kon. Geen angst; ik was niet banger dan ik voor broeder Neville zou zijn die hier zit. Gewoon een pure, heilige liefde in mijn hart! Wat deed het? Het schiep een atmosfeer. En die stier rende regelrecht die atmosfeer in. Nog geen drie meter van mij vandaan stopte hij en spreidde zijn poten. Hij keek *hierheen*, zo verslagen, met de meest zachtmoedige blik op zijn gezicht, en draaide zich om en liep weg en ging liggen. En ik passeerde binnen anderhalve meter. Wat is dat? Wanneer goddelijke liefde wordt geprojecteerd, neemt soevereine genade het op dat moment over.

¹⁰¹ Dat was dezelfde God die kon voorkomen dat de leeuwen naar Daniël kwamen. En ze kwamen met een brul. En oude Daniël stond daar, gehuld in de liefde van God. De leeuwen gingen opzij en legden zich neer. Het was vreedzaam.

¹⁰² Ik zeg u, mijn broeder, wanneer God u in goddelijke liefde kan omhullen, dan is er vrede in de vallei voor u. Dat is zo.

¹⁰³ Hier enige tijd geleden kwam ik aan vanuit Dallas, Texas. Ik vloog met het vliegtuig, op weg naar huis. We hadden daar een samenkomst gehad. En onderweg kwamen we in een storm terecht, en het vliegtuig moest noodgedwongen in Memphis landen. En toen ik in Memphis was, hebben ze me daar ondergebracht in dat Peabody Hotel, o, een geweldige luxe plek.

Ik voelde me zo niet op mijn plaats. Ik was daar die nacht en bleef de hele nacht. Ze belden me de volgende morgen en zeiden: "Eerwaarde Branham?"

"Ja."

¹⁰⁴ Zeiden: "De limousine zal u nu om precies zeven uur ophalen. Het vliegtuig zal om half acht vertrekken."

¹⁰⁵ Ik zei: "Dank u, meneer," en hing op. Ik stond op en bad. En ik dacht: "Wel, ik heb misschien tijd om naar een brievenbus te rennen. Heb hier wat post die ik gisteravond heb beantwoord." Ik stond op en liep de straat uit, liep op straat en zong:

Er zijn mensen bijna overal,
 Wiens hart in vuur en vlam staat
 Met het Vuur dat viel op Pinksteren,
 Dat reinigde en hen schoon maakte;
 O, het brandt nu in mijn hart,
 O glorie aan Zijn Naam!
 Ik ben zo blij dat ik kan zeggen: 'k ben één van
 hen.

¹⁰⁶ Ik liep door de straat heen met deze stapel brieven in mijn hand, op weg naar het postkantoor. Ik voelde iets vreemds. U weet waar ik het over heb, nietwaar? Net alsof alles gewoon tot rust kwam. O, wat een gevoel! Ik dacht: "O my, is dit niet wonderbaar!" Nu, Doc zong vroeger een liedje:

Laat mij wandelen met de hemelse Duif;
 Vul mijn weg elke dag met liefde.

¹⁰⁷ Daar dacht ik vroeger aan. En deze liefde begon zich uit te storten, een overvloed. We hebben liefde, maar we hebben de overvloed van liefde nodig, de overvloeiing van liefde.

¹⁰⁸ U zegt: "O, ik hou van zondaars." Maar, o, broeder, zuster, houdt u echt genoeg van hen om er op uit te gaan en met hen te praten en hen tot Christus trachten te winnen? Ziet u wat ik bedoel?

U zegt: "Ik heb de Here lief."

¹⁰⁹ Maar kunt u Hem vertrouwen wanneer de dokter zijn hoofd schudt? Kunt u Hem vertrouwen als al het andere weg is? U hebt een overvloeiende doop van liefde nodig, goddelijke liefde. Als het lijkt, wanneer u bidt, en uw gebed wordt niet beantwoord, hebt u Hem dan nog steeds lief? Is er iets dat u verder blijft zuiveren? Dat is Gods soevereine genade, die het moet overnemen. Het moet. Het is Gods natuur. God kan niets anders doen dan dat.

¹¹⁰ Toen God de zonde van deze wereld zag en zag dat de mensen stierven, zonder hoop, en niet gered konden worden, en toch wist Hij dat de mensen Hem zouden liefhebben, zette—zette het God onder druk, en het bewees Zijn natuur. Gods natuur is liefde. God is liefde. En het zette Gods natuur onder druk totdat Hij

een uitweg moest voorzien voor degenen die wilden ontsnappen. En Hij zond Zijn Zoon in de wereld, gemaakt naar de gelijkenis van zondig vlees, om onze zonden en ziekte naar Golgotha te dragen. God deed het. De liefde van God die uitging, riep om soevereine genade.

111 En God zei nooit: “Als u het doet; als u *dit* doet, doe Ik *dit*.” God, zonder enige voorwaarden, zond Hij Zijn Zoon om in uw plaats te sterven en de zondekwesatie op te lossen. Had niets te maken met wat u ervan denkt, God deed het hoe dan ook. Amen. Goddelijke liefde, onder druk gezet, soevereine genade moet haar plaats innemen. Dat is het enige wat er is, wanneer Goddelijke liefde op de juiste plaats is gezet.

112 Luister goed. Die ochtend toen ik uit het vliegtuig stapte, of uit het hotel kwam, op straat begon te lopen; ik wandelde al zingende. Ineens leek er iets over mij heen te stromen, een grote uitstorting van liefde. Ik dacht: “O, als ik maar kon. . . O, ik geloof alsof ik voel, als ik slechts iemand kon zien om voor te bidden!” Dat is hoe u zich voelt, wanneer er iets in uw hart is dat aan het trekken is.

113 Onlangs. . . Mag ik weer even stoppen? Onlangs werd kleine Sarah ziek. Toen we vertrokken, o, het was zo heet. En ik was elke nacht op geweest, kreeg ongeveer twee uur slaap, afgevaardigden vanuit alle delen van de wereld, moest *deze* ontmoeten, *die* ontmoeten, bidden, predikte drie keer per dag. O, uitgeput! Ik ging gewoon. . . En toen stapte ik eruit, en moest ik wachten. En toen reed ik een paar mijl buiten de stad. En ik was zo slaperig, zelfs vroeg in de morgen, dat ik langs de kant van de weg moest gaan liggen om te slapen. Na een paar minuten stond ik op en ging weer verder. Ik kon gewoon mijn ogen niet openhouden, probeerde door te zetten om bij deze vrouw te komen. Door de hete brandende woestijnen van Nebraska, ging daar doorheen.

114 En ik dacht: “O tjonge!” Kleine Sarah was gewoon aan het kokhalzen en overgeven. Arm klein ding was de hele nacht ziek geweest. De volgende ochtend was ze zo ziek dat we de auto moesten stoppen. Ze werd wit in haar gezicht. En bovendien was ik zo moe en uitgeput; ik dacht: “O God! O, de situatie is verschrikkelijk. God, kijk hier, ik—ik kan niet rijden; ik ben zo moe. En ik ben daarginds geweest, met Uw volk, proberend mijn best te doen, en kleine Sarah is zo ziek.” Wel, we gingen. . .

115 En ik ging daarheen en legde mijn handen op haar. Ik zei: “Dierbare hemelse Vader, U hebt mij dit kind gegeven; dit is de Uwe. Ik heb haar alleen maar opgevoed.” Ik legde mijn handen op haar. Iets begon diep in mijn hart te bewegen. Dat maakte een einde aan het braken. Ze had nooit meer overgegeven, vanaf die dag tot nu toe.

116 De tweede dag begon Becky, erg ziek, als een virus, en braakte, de kleine braakte de hele nacht. De volgende dag zei

Meda: “Laten we wat Pepto-Bismol halen.” Schonken een paar lepels vol en gaven het haar. De kleine braakte het gewoon weer uit.

117 We kwamen in de Tetons. Toen wij het hete gebied verlieten en omhoog begonnen te gaan, ze wilde de prachtige bergen zien. Ze kon het niet aan; ze was zo ziek. Ik zei: “Schat, kijk hier. Ik wil een foto maken. . .” Zei: “Papa wil een foto van je maken, zodat je de berg daar kunt zien.”

118 Ze zei: “O, papa, ik voel me net alsof ik doodga.” En we gaven haar dus nog een Pepto-Bismol.

We hadden die ochtend gebeden, zeiden: “Here, heb genade.”

119 En—en o, dat hielp niet. We kwamen dus daarboven en ik liet haar eruit. Ik zei: “Schat, stap uit in de frisse lucht.” Het was koud. Ze had haar kleine jasje aan. Sneeuw lag op de grond. Dus ik stapte uit, en zij probeerde. . . Ze zei: “Ja, papa.” Deed: “Hm, hm.” En het water kwam uit haar kleine mondje. Ik keek, en haar kleine ogen waren verzonken. En haar mondje zo waterig als het maar kon zijn.

120 Ik liep erheen. Ik keek omhoog naar de berg. Ik zei: “Ik kijk naar de heuvels, vanwaar mijn hulp komt. Mijn hulp komt van de Here.”

121 Plotseling begon er iets diep in mij te keren. O, ik wou dat ik het de hele tijd kon hebben. Ik liep daar naar de zijkant van de auto, opende de deur. Ik zei: “Kijk eens hier naar papa, schat.” O ja! Dat deed het overgeven voorgoed weggaan. Vijf minuten later rende ze rond en speelde ze met Sarah.

122 Wat is het? Wanneer goddelijke liefde wordt geprojecteerd, komt er soevereine genade voor in de plaats. Het moet wel.

123 Die ochtend liep ik door de straat in Memphis; terug naar mijn verhaal. Ik liep door de straat in Memphis, zingend voor de Heer, en ineens zei iets: “Stop.” En ik stopte. Ineens zei het: “Draai u om en ga terug de andere kant op.” Wel, dat was in de richting van de rivier.

124 Ik dacht: “O, my.” Ik liep een stukje verder. Dacht: “Wel, dat was gewoon iets dat ik maar. . .” Weet u, u krijgt er vaak een indruk van, weet u wel. En vaak maken mensen fouten door indrukken te volgen in plaats van goddelijke leiding. Dus ik begon verder te lopen; ik dacht: “Dat was slechts iets dat ik voelde.” En, o, hoe verder ik kwam, hoe erger het werd. Ik stapte naar boven in een kleine zijplaats, keek rond. Er lagen daar wat visspullen. Ik dacht dat ik zou doen alsof (mensen die voorbijliepen) alleen maar naar deze visspullen kijken. Waar ik gekomen was, iedereen had min of meer de wandeling, die groep verlaten, waar het licht keerde. Ik zei: “Lieve hemelse Vader, wat wilde U dat ik deed? Was dat U die mijn hart roerde? Ik heb

gewoon het gevoel dat ik van binnen barst, gewoon iets wat zich uitstort.”

Iets zei: “Keer je om en ga terug.”

Ik zei: “Waarheen?”

125 Zei: “Keer je om en ga terug.” Maakt niet uit waarheen. Blijf gewoon doorgaan!

126 Ik keerde me om en begon weer de straat af te lopen. Ik liep. Ik keek naar mijn horloge, het spoorde me nog steeds aan, het was al laat. Ging een beetje verder, was te laat, om half acht vertrokken; was acht uur: “O, tjongejongejonge!” Ik ging helemaal terug naar waar het gewoon allemaal kleurling huizen zijn, een heleboel oude kleurling huizen daarginds, heel ver weg. En ik liep daar verder, de zon stond toen heel hoog, vroeg in het voorjaar, wolken allemaal weg. Ik dacht: “Wel, ik heb mijn . . . ik—ik heb mijn vliegtuig gemist.” Maar ik dacht: “O God, ik . . . Dat is in orde, als ik het vliegtuig mis, zolang U . . . Waar leidt U mij naartoe, Here? Ik weet niet waar U mij heen brengt. Waar ga ik heen?” Dat zijn mijn zaken niet; gewoon door blijven lopen. Ik liep gewoon door.

127 Na een tijdje keek ik. Leunend over een poort, zo, was daar een typische oude tante Jemima leunend over de poort, en haar grote dikke wangen; stond daar, en een hemd zo om haar hoofd gewikkeld, en van achteren vastgebonden. Ik was zo dus aan het lopen. En ik kwam bij haar, de tranen liepen zo over haar grote dikke wangen. Ze keek me aan, zei: “Goedemorgen, dominee.”

Ik zei: “Mevrouw,” en zei, “goedemorgen.”

128 Ze grinnikte wat en keek naar me, tranen in haar ogen. Ik dacht: “Ze noemde me: ‘Dominee.’” Zo noemen ze een prediker in het Zuiden, weet u.

En ik zei: “Hoe wist u dat ik een dominee was?”

Ze zei: “Ik wist dat u zou komen.”

“Wablieft?”

Zei: “Ik wist dat u zou komen.”

Ik zei: “Ik begrijp het niet, Tante. Wilt u het mij uitleggen?”

129 Ze zei: “Weet u, heeft u ooit dat verhaal gelezen over de Sunamitische vrouw die geen kinderen had, en ze vroeg de Here om haar een kind te geven?” En zei: “En Elia kwam en zegende haar, en ze kreeg een kind?”

Ik zei: “Ja, mevrouw. Ik herinner me dat.”

130 Ze zei: “Ik ben zo’n vrouw.” Zei: “Ik had geen kinderen. En ik bad tot de Here, en ik vertelde de Here: als Hij mij zou zegenen en mij een kind zou geven, dan zou ik het voor Hem grootbrengen.” En zei: “Hij gaf mij een kind.” En zei: “Ik heb over het wasbord gewassen,” een kleine oude plek daar aan de zijkant. Zei: “Ik heb over het wasbord gewassen om dit kind groot te brengen.” En ze

zei: “Toen hij groot werd, dominee, nam—nam hij de verkeerde weg.” En zei: “Hij kwam in het verkeerde gezelschap terecht, en hij ligt hier binnen te sterven.”

¹³¹ En zei: “De dokter-man was hier eergisteren, toen hij bewusteloos raakte, en zei dat ze helemaal niks meer voor hem konden doen. Ze hadden hem zes-nul-zes Salvarsan gegeven en wat niet meer, kwik en penicilline; niets. Geslachtsziekte, syfilis, denken dat de klep van zijn hart weg is.”

¹³² En zei: “Er is niets dat voor hem gedaan kan worden.” En zei: “Hij ligt hier te sterven.” En zei: “O Here, ik wil mijn baby niet op die manier zien sterven.” En zei: “Ik—ik. . . Als ik hem maar kon horen zeggen dat hij gered was.” En zei: “Ik bad en ik bad, twee nachten lang.”

¹³³ Zei: “Vanmorgen, rond drie uur,” zei, “heeft de Here mij laten slapen, toen ik op mijn knieën knielde.” Zei: “Ik droomde een droom.” Zei: “Ik zag een man komen met een lichtgekleurd pak aan, met een kleine half-westerse hoed aan de zijkant van zijn hoofd. Ik zei: ‘Here, ik was de vrouw, maar waar is Uw Elia?’ Zei: ‘Hier komt hij.’”

¹³⁴ Zei: “Ik stond meteen op uit dat bed, en sindsdien sta ik hier op u te wachten.” Dat is hoe ik gekleed was, precies.

¹³⁵ O broeder, wanneer goddelijke liefde wordt geprojecteerd, die moeder met haar baby, ja, tachtig kilo, maar hij was nog steeds haar baby, lag daar te sterven, in schande. Ongeacht hoe schandelijk hij was, hij was haar baby. Ze hield van hem. Dat is de liefde van een moeder. Ongeacht hoeveel schande hij ook had gebracht, hield ze nog steeds van hem.

¹³⁶ En als u uw baby niet kunt vergeten, wat er ook gebeurt, hoeveel te meer kan God u dan niet vergeten? Hij zei: “Uw namen zijn gegraveerd in de palmen van Mijn hand. Een moeder kan misschien haar zuigeling vergeten, maar nooit zal Ik u vergeten.” Ongeacht wat u hebt gedaan, hoe ver u bent teruggevallen, hoe diep in de problemen u bent geweest, God houdt nog steeds van u. God houdt van u. Houd die liefde overeind. Laat het niet ontbreken.

¹³⁷ Dus zuchtte ze. Ze zei: “O, ik kon het gewoon niet doen.” En ze zei: “Dominee, ik droomde een droom en ik zag u aankomen.” En zei: “Toen ik de straat afkeek en ik dat kleine lichte pak zag en dat kleine hoedje aan de zijkant van uw hoofd,” zei, “zei de Geest tegen mij: ‘Daar is hij.’” En zei: “Wilt u niet binnenkomen?”

¹³⁸ Ik dacht: “O God,” ik dacht, “misschien is dit waar U mij naartoe leidde, dit is de reden dat ik moest komen.” Ik wist het niet.

¹³⁹ Ik deed de poort open. Er zat een ketting aan en een ploegpunt. Ik weet niet of u er ooit een hebt gezien of niet. Ik deed de kleine oude deur open en ging naar binnen.

¹⁴⁰ Broeder, ik ben in koningspaleizen geweest. Ik ben in de rijkste huizen ter wereld geweest. Ik ben bij multimiljonairs geweest, twintig...zoveel als achtentwintig miljoen dollar waard. Ik heb over hun tapijten gelopen, waar het chenille was van de ene kant naar de andere, waar ik comfortabel op het blote tapijt kon gaan slapen, waar, hun heerlijk huis.

¹⁴¹ Maar daar was niet eens een tapijt op de vloer. En een klein oud ijzeren hemelbed dat daar stond; een klein oud dekentje dat over deze jongen was getrokken. Er hing een bordje op de deur: "God zegene ons huis." Ik wist dat ik in de aanwezigheid van een Christelijk huis was. Ik wist dat ik ergens was waar gebeden werd. Geen pin-ups aan de muur, geen vulgaire foto's; maar de Bijbel lag open op het kleine oude marmeren tafeltje en lag daar.

¹⁴² En een grote jongen lag daar op het bed, dekens in zijn hand, deed: "Umm! Umm!"

¹⁴³ Ik dacht: "O my." Voelde zijn voeten; het was plakkerig en koud. De dood was nabij de jongen.

En hij bleef maar zeggen: "O, het is zo donker! Het is zo donker!"

En ik zei: "Waar heeft hij het over?"

¹⁴⁴ Zij zei: "Dominee," zei, "hij denkt nu al heel wat dagen dat hij buiten op een grote zee verdwaald is." Zei: "Hij weet niet waar hij heen gaat." En zei: "Dat is wat mijn hart pijn doet." Zei: "Hij gaat weg, en hij is verdwaald buiten op zee, en hij weet niet waar hij heen gaat." Zei: "Dominee, ik heb gebeden. Ik heb alles gedaan. Ik heb alles gedaan. Ik wil niet dat hij verloren gaat, dominee." En zei: "Daarom bad ik."

Ik zei: "Tante, wat is er aan de hand met de jongen?"

¹⁴⁵ Ze zei: "Het is een geslachtsziekte. De dokter-man zei dat hij stervende was, dat er niets meer aan gedaan kon worden." En zei: "Hij is bewusteloos. Hij is al twee dagen op zee verdwaald."

Zij zei: "Wilt u voor hem bidden?"

¹⁴⁶ Ik zei: "Tante, mijn naam is Branham. Hebt u ooit over mij gehoord?"

Zij zei: "Nee meneer. Ik geloof van niet, dominee."

¹⁴⁷ Ik zei: "Wel, ik ga u iets vertellen." Ik zei: "Mijn bediening is bidden voor de zieken."

Ze zei: "Is dat zo?"

¹⁴⁸ Ik zei: "Ja." En ik zei, vertelde haar over hoe het vliegtuig neerkwam en alles.

Ze zei: "Is dat de waarheid, dominee?"

Ik zei: "Ja."

Ze zei: "Wel, ik wist dat Hij mij niet in de steek zou laten."

Ik zei: "Gaat u bidden, Tante."

149 En ze knielde daar neer, en over een gebed gesproken! O broeder, hoe die oude heilige met God in contact kon komen. Daar bad ze tot de tranen uit haar ogen stroomden.

Ik keek op. En hij bleef maar “Oeoe!” doen.

En ik zei: “Nu, Tante, ik zal bidden. U met mij mee.”

150 Ik legde mijn handen op zijn voeten. Ik zei: “Hemelse Vader, mijn vliegtuig is al weg, voor zover ik weet. En hier was deze arme oude moeder om haar baby aan het huilen. En voor zover ik weet, is dit waar U mij naartoe hebt geleid. Ik bid dat U hem genadig zult zijn.”

151 En rond die tijd hoorde ik hem zeggen: “Mama, o, mama!”

152 Ze stond op en veegde de tranen uit haar ogen; ze zei: “Ja, lieverd. Voelt mama’s baby zich beter?” Begon hem over zijn hoofd te aaien.

153 Hij zei: “Mama, het wordt licht in de kamer. Het wordt licht in de kamer.”

154 Soevereine liefde! Toen goddelijke liefde in het hart van God werd geprojecteerd, moest soevereine genade in haar plaats antwoorden. Als ik eraan denk dat een arme moeder daar die vasthield met haar gebed tot God, en dit alles! En wat gebeurde er toen? God, door Zijn genade; God, in Zijn barmhartigheid, zou een vliegtuig uit de lucht halen en het aan de grond houden, om het gebed van een arme, onwetende kleurling vrouw te beantwoorden, toen goddelijke liefde werd geprojecteerd. Ongeacht hoe arm ze was, hoe zwart ze was, hoe geel ze was, wat ze ook was; wanneer Goddelijke genade wordt geprojecteerd, moet soevereine genade haar plaats innemen. Die liefde van die oude moeder daar, hoe zij hilde!

155 En de jongen, een paar . . . Ongeveer twee jaar daarna ging ik op weg en zat in een trein die die kant op ging. Ik stapte uit en ging erheen om een hamburger te halen. Ze wilden er ongeveer zeventig of tachtig cent voor in het vliegtuig, en ik . . . in de trein. En ik kon hem voor ongeveer twintig cent in het kleine kraampje kopen. Ik stapte uit de trein, begon erheen te lopen. Er was iemand met een rode pet die “Hallo, Dominee Branham!” zei.

Ik keek om. Ik zei: “Goedemorgen, zoon.”

“Wel,” zei hij, “kent u mij niet?”

Ik zei: “Nee, ik geloof van niet.”

156 Hij zei: “Weet u nog, ongeveer twee jaar geleden, toen u bij ons kwam en voor mij bad? En mijn mama daar?”

Ik zei: “Bent u die jongen?”

157 Zei: “Ja, Dominee Branham.” Zei: “Ik ben niet alleen genezen, maar ik ben gered nu. Ik ben een Christen.”

158 Soevereine genade! Ja meneer, broeder! Ik zeg het u, wanneer genade. . . Wanneer God liefde geprojecteerd ziet, moet genade haar plaats innemen.

159 Een paar weken geleden bij mij thuis, u weet het nog; velen van u, wel, toen die oude opossum daar lag. Toen dit jonge meisje hier in de buurt haar baby had verdronken. En toen God haar een baby gaf; en ze wilde het niet grootbrengen, en ze wikkelde het in een deken en gooide het daarbuiten en verdrong het in de rivier. Ik zei: "Dat is geen moeder. Dat is lager dan een hond. Een dier zou dat niet doen."

160 En als de soevereine liefde van God naar een dier geprojecteerd zou kunnen worden, hoeveel te meer kan het naar een man of een vrouw worden geprojecteerd? Dat is juist.

161 En deze oude moeder opossum die haar weg vond door die laan heen, u kent het verhaal. En hoe ze binnenkwam en daar vierentwintig uur lang op mijn stoep lag, zonder dat ik er zelfs iets van wist.

162 Broeder Wood en hen die daar achterin zaten, en zuster Wood, met medelijden voor het dier, zeiden: "Broeder Branham, waarom laat u het lijden? En die arme kleine baby opossums die het melk van haar dronken; terwijl zij daar lag, dood?" Zeiden: "Waarom dood u ze niet, broeder Branham, of vernietig toch de oude moeder?" Ze was niet helemaal dood. Ze was. . . Je kon haar slaan en ze. . . je kon een beweging uit haar krijgen.

En daar, ze lag daar de hele nacht.

163 En de volgende dag, kleine Becky daar, ze kwam buiten, ze zei: "Papa?" Wel, de volgende ochtend tegen daglicht zei ze: "Wat ga je doen met die opossum, papa?" Zei: "Ik heb er de hele nacht over nagedacht."

164 En ik zei: "Ik ook, Becky." Ik ging naar beneden in de kamer. Ik zei: "Ga terug naar bed, lieverd. Het is te vroeg voor je om op te staan."

165 Ik ging daar in mijn studeerkamer zitten. Ik dacht: "Wel, . . .? . . ." Ik dacht: "Ik zal iets moeten doen met die oude opossum. Ik weet niet wat te doen."

166 Toen hoorde ik een Stem, in zoverre dat ik het niet eens verwachtte.

167 Daar, toen die ochtend appels langskwamen voor broeder Hall, toen hij genezen werd van kanker. Daar waar de zieken en gekwelden werden genezen. Ik zat in de kleine oude studeerkamer.

168 Ik hoorde een Stem zeggen: "Ik heb haar naar U gezonden. Ze heeft daar als een dame gelegen, vierentwintig uur lang, wachtend tot voor haar gebeden werd. En u hebt er geen woord tegen Mij over gezegd."

¹⁶⁹ Ik zei: “Wel, ik wist het niet eens.” Ik zei: “Wel, bedoelt U dat U die opossum daarheen stuurde?”

¹⁷⁰ Ik dacht: “Wat is er met mij aan de hand? Praat ik tegen mezelf?” Ik hoorde mezelf tegen mezelf terugspreken.

¹⁷¹ Ik liep daarbuiten, kleine Becky keek nog steeds door de deur. Ik liep daarheen. Die oude opossum daar; en dauw over haar heen en alles meer. Ik zei: “Hemelse Vader, als U die arme, onwetende opossum hebt gestuurd, als U haar hierheen hebt gestuurd, op de een of andere manier kon ik . . . werd in mijn hart een liefde voor haar gelegd, omdat ze een moeder was, zodat ik haar niet kon doden, haar baby’s niet kon doden. En soevereine genade, om de rest van de mensen te leren wat ze behoren te weten, heeft haar hier gebracht. En God, ik bid in Christus’ Naam dat U haar geneest.”

¹⁷² En die oude opossum met haar poten zo vol maden en zo, sleepte het achter zich aan, opgezwollen tot twee keer zo groot; stond weer op, op die poot. En trok die baby’s in haar zak, liep daar weg net zo normaal als welk beest dat u ooit heeft zien lopen. Draaide zich om naar mij toe; alsof ze zich omdraaide om te zeggen: “Dank u wel, vriendelijke meneer.” Voor zover ik weet, zijn ze vandaag nog heel blij met haar baby’s.

¹⁷³ Waarom? Wanneer goddelijke liefde wordt geprojecteerd, neemt soevereine genade haar plaats in. Mijn broeder, zuster, er is maar één ding dat u moet doen in uw leven, dat is: “Heb de Here uw God lief, met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht, met heel uw verstand,” en geloof dat elk Woord dat Hij zei de Waarheid is. En wanneer u aan het einde van uw weg komt, waar u niet verder kunt, dan zal goddelijke, soevereine genade geprojecteerd worden.

¹⁷⁴ Hoe kon ik met haar praten, daarginder liggend, toen de Mayo Broeders kliniek me had opgegeven, zat aan de zijkant van de veranda daarginds met broeder Cox naast me; ik vroeg me af wat er gebeurde. Ik kon het zelfs niet langer verdragen. Maar zei . . .

GODDELIJKE LIEFDE DUT56-0826
(Divine Love)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zondagmorgen 26 augustus 1956 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org